

Introducere - pg. 11,12

Pe pagina-titlu a primei sale ediții, publicate în 1885, cartea este descrisă ca fiind un tratat pentru folosința personală a celor care nu cunosc Înțelepciunea Estică și care doresc să intre sub influența ei. Dar cartea începe cu afirmația:

„Aceste reguli sunt scrise pentru toți discipolii.”

Așa că această a doua afirmație este cu siguranță mai exactă, așa cum conținutul cărții o va demonstra.

Așa cum cartea se prezintă în acest moment, a fost dictată de Maestrul Hilarion prin canalul M.C. — o doamnă bine cunoscută în cercurile teozofice, care colabora cu Madame Blavatski la editarea revistei *Lucifer*.

Maestrul Hilarion a primit această informație de la propriul său învățător, Marele Unul, care printre studenții teozofici este numit câteodată Venețianul, chiar dacă, de fapt, el este autorul doar unei părți din carte.

Deci cartea a trecut prin trei faze, haideți să le ordonăm.

Este o mică carte chiar și acum, dar prima formă în care a fost văzută este încă și mai mică. Este un manuscris pe frunze de palmier, mai vechi decât timpul pe care îl putem număra, atât de vechi, încât chiar înainte de timpul Christului, oamenii i-au uitat deja existența și numele autorului lui, și i-au considerat originea pierdută în ceața antichității preistorice.

Constă în 10 foi și pe fiecare foaie sunt scrise doar trei linii, pentru că pe un manuscris în formă de palmier rândurile sunt scrise de-a lungul paginii și nu de-a latul așa cum e în cazul nostru. Fiecare linie este completă în ea însăși formând un mic aforism. Pentru ca aceste 30 de linii să fie posibil de distins cu claritate, sunt tipărite aici cu caractere aldine. Limbajul în care sunt scrise aceste aforisme este o formă arhaică a

limbii sanscrite.

Partea intai - pg. 20,21

Aceste reguli sunt scrise pentru toți discipolii:

Urmează-le.

Înainte ca ochii să poată vedea, ei trebuie să fie incapabili de lacrimi.

Înainte ca urechile să poată auzi, ele trebuie să-și piardă sensibilitatea.

Înainte ca vocea să poată vorbi în prezența maștrilor, ea trebuie să-și fi pierdut capacitatea de a răni.

Înainte ca sufletul să poate sta în prezența maestrului, picioarele sale trebuie să fie

spălate în sângele inimii.

1

Omoară orice ambiție

Notă: ambiția este prima slăbiciune: marea tentație a omului care se ridică deasupra semenilor săi. Este forma cea mai simplă de a căuta o răsplată. Oamenii cu inteligență și putere sunt, încontinuu, îndepărtați de posibilitățile lor cele mai înalte de către ea.

Cu toate acestea, ambiția este un învățător necesar. Rezultatele ei se transformă în praf și cenușă în gură. Precum moartea și înstrăinarea, îi arată omului până la urmă, că pentru a lucra pentru sine este egal cu a lucra pentru dezamăgire.

Dar această primă regulă pare atât de simplă și de ușoară, încât nu trece pe lângă ea foarte repede. Pentru că aceste vicii ale omului ordinar trec printr-o transformare subtilă și reapar cu un aspect schimbat în inima discipolului. Este ușor să spui „eu nu voi fi ambițios”, dar nu este la fel de ușor să spui „când maestrul îmi citește inima, el o va găsi pe deplin curată.”

Artistul pur, care lucrează din dragoste pentru lucrarea sa, este câteodată mai puternic înfipt pe calea cea dreaptă, decât ocultistul care își imaginează că nu mai are interes pentru sine, dar care în realitate nu a făcut decât să-și lărgească limitele experienței și a dorinței, și să-și transfere interesul către lucruri care privesc o mai largă viziune a vieții.

Același principiu se aplică la celelalte reguli, simple în aparență.

Cugetă asupra lor și nu te lăsa dezamăgit cu ușurință de propria ta inimă. Pentru că acum la intrare, o greșeală poate fi corectată. Dar du-o cu tine și ea va crește, se va dezvolta, sau va trebui să suferi amar distrugând-o.

Partea a doua - pg. 38,39

Din liniștea care este pace, o voce răsunătoare se va ridica. Și această voce va spune:

Nu e încă bine: Ai cules, acum trebuie să semeni.

Și cunoscând această voce a fi liniștea însăși, îi vei da ascultare.

Acum ești un discipol, capabil să stea în picioare, să audă, să vadă, să vorbească, care a învins dorința și atins cunoașterea de sine, care și-a văzut sufletul în mugure și l-a recunoscut și care a auzit Vocea Liniștii — du-te acum în Sala Învățăturii și citește ceea ce este scris pentru tine acolo.

Notă: Să fii capabil să stai în picioare înseamnă să ai încredere; să fii capabil să auzi înseamnă să fi deschis porțile sufletului; să fii capabil să vezi înseamnă să fi atins percepția; să fii capabil să vorbești înseamnă să fi atins puterea de a-i ajuta pe ceilalți; să fi învins dorința înseamnă să fi învățat cum să folosești și să îți controlezi sinele; să fi atins cunoașterea de sine înseamnă să te

fi retras în fortăreața internă unde personalitatea omului poate fi văzută cu imparțialitate; să fi văzut sufletul tău în mugure înseamnă să fi obținut o privire fugară a transfigurării în tine, care, până la urmă, te va face mai mult decât un om.

Să recunoști înseamnă să împlinești marele scop de a privi fix lumina orbitoare fără să-ți cobori ochii și fără să cazi pe spate în spaimă, precum ai face-o în fața unei fantome. Asta se întâmplă unora și astfel, când victoria e aproape câștigată, ea e de fapt pierdută.

Să auzi Vocea Liniștii înseamnă să înțelegi că din interior vine singura ghidare adevărată. Să mergi în Sala Învățăturii înseamnă să intri în starea în care învățătura devine posibilă. Apoi multe cuvinte vor fi scrise acolo pentru tine și scrise în litere de foc pentru ca să-ți fie ușor să le citești.

Pentru că atunci când discipolul este pregătit, de asemenea este pregătit maestrul.

1

Stai la o parte în lupta viitoare și, cu toate că te vei lupta, nu fi tu luptătorul.

2

Caută-L pe Luptător și lasă-L să lupte în tine.

3

Ascultă ordinele lui pentru bătălie și supune-i-te.

Karma - pg. 50, 51

Consideră alături de mine că existența individuală este o funie care se întinde de la infinit înspre finit și că nu are nici început, nici sfârșit, nici nu poate fi ruptă.

Această funie este formată din nenumărate fire fine, care, așezate strâns împreună, îi formează grosimea.

Aceste fire sunt fără culoare, sunt perfecte ca întindere, forță și lungime. Această funie, care trece prin toate locurile, suferă accidente ciudate. Foarte adesea, un fir este prins și devine încurcat sau poate că este violent smuls afară din calea sa lină.

Atunci pentru un mare timp este dezordonat și dezordonează întregul.

Câteodată vreun fir este murdărit sau colorat și nu doar murdărește alte fire prin contact, dar le și decolorează pe celelalte din legătură.

Și amintește-ți că firele trăiesc — sunt ca niște fire electrice sau chiar mai mult, ca niște nervi fremătând. Cât de departe merge deci influența petei, a rătăcirii!

Dar în cele din urmă, firele lungi și pline de viață, care prin continuitatea lor neîntreruptă

formează individul, ies din umbră în strălucire. Atunci firele nu mai sunt fără culoare, ci aurii. Încă o dată sunt întinse împreună pe același nivel.

Încă o dată armonia este restabilită între ele și, prin acea armonie interioară, o armonie și mai mare este percepută.

Această ilustrare prezintă doar o mică parte — doar un aspect al adevărului. Este mai puțin decât un fragment. Și totuși cugetă asupra lui, pentru că, cu ajutorul lui, poți fi condus să percepi și mai mult.

Ceea ce este necesar să înțelegi mai întâi este nu faptul că viitorul este format în mod arbitrar prin fapte separate în prezent, ci că întreg viitorul este o continuitate neîntreruptă de prezent, la fel cum prezentul este una cu trecutul. Într-un plan, dintr-un anumit punct de vedere, imaginea funiei este corectă.